

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθῆναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Τρίτη καὶ Τετάρτη.

Γνωρίζετε τί γίνεται κατὰ τὴν τόσον γλυκερὲς δέδικη λιλανειάν τῶν Ἐπιταφίων τὴν Μ. Παρασκευῇ. Ἐκεῖ ποῦ περιπατεῖτε, πολλάκις περιζωννύμενοι κατὰ γράμματα ὑπὸ γυναικείας σαρκὸς, μία τρακατροῦκα ἐκρηγνυμένη πρὸ ποδῶν σας, κάμνει ν' ἀναπηδᾷτε ὡς αἰγαγροὶ διὰ τὸ αἰφνίδιον τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως τοιαύτη τρακατροῦκα ἐν τῇ Βουλῇ εἶναι ὁ προσφιλέας μας Λάμπρας, ὅστις ἐνῷ βασιλεύει γαλήνη, βγάζει αὐτὸς τὴν ὡς βρεμένη γάτα φωνὴν του, ἀναγκάζων ὅλους τοὺς βουλευτὰς νὰ τρέπωνται πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ πτωχὸς Βαλτινὰς κάμνει τὸν σταυρόν του διὰ τὰ αἰφνίδια αὐτὰ τρομάγματα τοῦ κυρίου Οὐρκίζουμαι ἐν καθαρᾷ κ' ἀμώμου συγριδῆσει.

Μετὰ τὸν Λάμπραν βουλευτὴς διακόπτων εἶναι καὶ ὁ ΚοτταροΣτουρνάρας. Καὶ αὐτοῦ ἡ φωνὴ ἐπίσης ὑγρὰ, κατασαλιωμένη, κάμνει τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν εἰς τὰς ἀκοάς σου ὡς βρεμμένο πανί ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σου. Ὁλιγόλεπτος μονομαχία εἶχε συμπλακῇ μετὰ αὐτοῦ καὶ Φωτῆλα περὶ προγόνων καὶ οἰκογενειῶν — Ἡμεῖς εἰς τὰ ἐρείπια ἐτάφημεν. — Κατεσκοτώθημεν ὅλοι εἰς τοὺς ἀγῶνας κτλ. Ὅταν ἀκούωμεν ὑπὸ ζωντανῶν ἀνθρώπων αὐτὰ τὰ ἐτάφημεν, αὐτὰ τὰ κατεσκοτώθημεν, ἐνθυμονεθα μερικὰ μελοδράματα ὅπου ὡς εἰς τὸν Μωΐσῃ ἐνῷ τραγουδεῖται ἐν ἡχηρότατον κοναρτέτο, ἀκούεις συγχρόνως τὸ: mi manca la voce (μοῦ κόβει τ' ἡ φωνή) ἢ ὅπως εἰς τοὺς Οὐγκινώτους ἐνῷ ἀκούεις τὸ: Ἀπουρβῶμεν ἀθρόβως, τότε ἀκριβῶς γίνεται τὸ μεγάλον κακὸ τοῦ χοροῦ τῆς ὀρχήστρας καὶ τῶν αἰδῶν, ὅλων ὁμοῦ θορυβωδέστατα ἁδόντων, ψαλλόντων, παιανίζοντων.

Τοῦ Στεφανίδου μνημονεύοντος συχνὰ πυκνὰ ἐν ταῖς ἀγορεύσεσιν αὐτοῦ ὁμιρικῶν στίχων, ἐρωτᾷ εἰς τῶν ἀκροατῶν :

— Τί πάσχει περισσύτερον : Ὁμηρομανίαν ἢ μηρομανίαν ;

Ἀφοῦ ὁ βοηθὸς ἀνὴρ Στεφανίδης, ὠμίλησεν ὀλίγα ἀλλὰ πολυσήμαντα καὶ ἀπὸ καρδίας ἐναντίον τῆς ἐνασκηθείσης δωροδοκίας ἐν τῇ ἐκλογῇ Αἰγίνης, καταβάνει τοῦ βήματος καὶ λέγει καὶ κάτωθεν τοῦ βήματος μερικὰ ἀκόμα τὰ ὅποια ἐπιστέφει διὰ τοῦ :

— Ἐγὼ ἦλθα σὰν περιστέρα.

Εἰς βλάμης ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου :

— Μωρ' αὐτὸς τὰ λείει ἀπὸ πάνου, μὰ τὸ λέει κ' ἀπὸ κατόν.

Εἰπομεν τὸν Ξενοῦδάκην ῥήτορα τοῦ λοιποῦ, τὸν Ζυγομαλὸν ῥήτορα τοῦ ὅτι, ἔχομεν τώρα καὶ τὸν Φωτῆλαν ῥήτορα τοῦ ἴσως ἴσως.

Εἰς τὸν τελευταῖον ἀνήκει καὶ ἡ ἐξῆς φαινή ιδέα :

— Ἐρωτῶ τοὺς νομομαθεῖς βουλευτὰς καὶ πάντας τοὺς βουλευτὰς.

Ὁ κ. Μωραϊτίδης ὁ διευθυντὴς τοῦ Πυριτιδοποιείου ἀγορεύει σιγὰ, κομψὰ, ὀλίγον ὁμογενικὰ, πλειότερον δειλὰ καὶ μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι εἶναι πεταμένος ἐξω. Ὁ κ. Β. ἐκ τοῦ θεωρείου τῶν δημοσιογράφων :

— Περὶ αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν πυρίτιδα.

Ἦτο ἓνα εἶδος ἐξώσεως τοῦ Ὁθωνος ἡ ἐξωσίς τοῦ κ. Μωραϊτίνου. Ὅταν δι' ἀναστάσεως ἐζητήθη ἡ ἀκύρω-

σίς ἢ ἡ ἐπικύρωσις τῆς ἐκλογῆς, ἡ ἀριστερὰ ἐσηκώθη ἀπειλητικῇ, ὡς λαὸς ἐκκλησιαζόμενος, ἐνῶ οἱ ὑπουργικοὶ ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν των συνεσταλμένοι ὡς ἐπαίται ἀνάπηροι εἰς τοὺς προνόμους, μὴ δυνάμενοι νὰ σταθοῦν εἰς τὰ πόδια των. Καὶ ὅταν πάλιν ἐγένεν ἡ ἀντίστροφος ἐρώτησις, νὰ σηκωθοῦν οἱ θέλοντες τὸ ἐγκυρον, οἱ ἀναστάντες ὑπουργικοὶ εἶχον ὅψιν τιμωρημένων μαθητῶν ἐν μέσῳ τῶν ἐπιμελῶν συναδέλφων των ἐν σχολείῳ, ἐνῶ οἱ ὑπουργικοὶ μὲ τοὺς τουρκικοὺς των ἐνόμιζες ὅτι ἐξέφάντονον ἐν καφενεῳ ῥοφῶντες ναργιλὲν ἢ *Λιακάδα*. Ἀλλὰ δὲν ἐφθάναν αὐταὶ αἱ εἰκόνες, ἵνα μαρτυρήσῃ ὁ κ. Μωραϊτίνης, ἔπρεπε νὰ προπῇ ὅλον τὸ ποτήριον καὶ ἰδοὺ ἄλλοι αἰτοῦσιν ὀνομαστικὴν κλήσιν καὶ ἄλλοι παραιτοῦνται αὐτῇ καὶ γίνεται πάλιν τρίτη ἀνάστασις ἕως ὅτου διὰ τριπλῆς ἀναδύσεως καὶ καταδύσεως, χριστιανικώτατα, μεταλαβὼν καὶ τῶν ἀχράντων μυστηρίων ὀλίγων ἡμερῶν βουλευτείας, ἀποδήμησεν ὁ μακαρίτης πρὸς Κύριον, ἐν μεγάλῃ κατανύξει, τοῦ κ. Στεφανίδου ἀναφωνήσαντος: ἀπεβίωσεν! Ἐνῶ ὁ *Περικλῆτος* ἐλθὼν νὰ ἐμπνευσθῇ διὰ τὸν *Καραγκιῶζη* που ἐκ τοῦ θεωρεῖων τοῦ λαοῦ, ἐγγαστριμύθως τραγουδοῦσε:

— Ἡ καὶ μένη ἡ (*Μωραϊταῖνα Βιολέτα*) τὰ κακάρωσε!

Ἡ ἐξωσίς του ἔγεινε καλλιτεχνικωτάτη· ἔλαβε τὸν ὑψηλὸν του πῖλαν, τὸ στρατιωτικόν του μοῦς, τὰ δύο θυλάκιά του τὰ ὅποια οἱ σπογγαλιεῖς τῆς Αἰγίνης τὰ ἔφθασαν σφουγγάρια μοναχὰ, τὰς ὀλίγας λέξεις αἱ ἀπὸ τοῦ βήματος εἶπεν καὶ ἐν πικρὸν μειδίαμα ἐκ τῆς Χειλαποθήκης τοῦ Γλυκευτάτου καὶ βραδεῖ τῷ βήματι ὡς κηδευόμενος ἀνεχώρησεν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιωμακκρίστε ἄνερ!

Μεταξὺ δύο:

— Μὰ γιατί τὸν βγάλανε ἐξω;

— Ἀπὸ φόβο, νὰ μὴν τοὺς τινάζῃ σ' τὸν ἄερα μὲ τὴν πυρίτιδά του!

Αἱ ἐκλογαὶ Ἀλμυροῦ, Ἀνδρου καὶ Ἀρτας διήλθον ἀβρόχοις . . . . χειλέοις.

Εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἀττικῆς ὁ γέρο Καλλιφρονᾶς ὡς ἐνδιαφερόμενος παραδίδει τὴν ἑδραν του εἰς τὸν κύριον. . . . Στεφανίδην. Ἡ Βουλὴ ἀποκαμουσά ἀπὸ τὴν παραγεροντικὴν προεδρείαν τοῦ προκατόχου του ἐκρήγνυται εἰς ῥαγδαῖα χειροκροτήματα ὑπὲρ τοῦ θαλεροῦ λευκοκλωστομύστακος Βουλευτοῦ Ἀγυῖας. Ἐνθουσιάζεται ἐκεῖνος, ἐνθουσιάζεται αὐτὴ, καὶ ἐν μέσῳ διζύγου πυρὸς ἀκούεται ἀρχαιοπρεπῆς καὶ βροντόφωνος ἡ ἐρώτησις:

— Τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Ἐπανερχόμεθα οὕτω εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους, εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν ἀρχαίων, ὅτι τὸ ἀγορεύειν δὲν ἦτο ἔργον τοῦ πρώτου τυχόντος Φωτῆλα, ἀλλὰ συρρόη πολλῶν προσόντων, πολλῆς πείρας, μεγάλης μελέτης. Καὶ κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν, ἐπὶ πολὺ, εἰς τὴν βροντώδη τοῦ Προέδρου πρόκλησιν, ἐξ ἀνάγκης προκαλοῦσαν πλείονα εὐλάβειαν παρὰ τὸ ξεψυχισμένο: *Ποῖος ζητεῖ τὸν λόγον*, οὐδεὶς ἐπὶ τινα λεπτὰ παρουσιάζεται ῥήτωρ, μεθ' ὃ, μονοκόμματος ὡς λεύκη, ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἀναβρίκει τὸ βήμα, ν' ἀπολογηθῇ διὰ τὰ στρατιωτικά του ἐν Βῆλτῳ ἄθλα. Φέρει καὶ αὐτὸς τὴν φυσιογνωμίαν

τοῦ ἐστεφανωμένου θύματος, ἐτοίμου πρὸς σφαγισμὸν. Δὲν εἶναι πλέον λόγος αὐτός. Εἶναι πολιτικὴ νεκρολογία.

Καθ' ὁδὸν περὶ τῆς ἐκλογῆς Βῆλτου.

— Τί λές, θὰ προγραφῇ καὶ ὁ Βαλτινός;

— Σίνα διστάζω, γιατί πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσιν θὰ ψηφίσουν μὲ τὴν κυβέρνησιν.

— Ἐ! τότε ἂν χάσῃ ὁ Τρικούπης εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ παραιτηθῇ ἀπὸ ἀντιπολίτευσιν καὶ θὰ γίνῃ . . . . συμπολίτευσις!

Ἄλλος διάλογος:

— Μὰ αὐταὶ πλέον αἱ ἐξώσεις τοῦ *Ξενοῦδάκη*, τοῦ Μωραϊτίνη, τοῦ Βαλτινοῦ εἶναι ἀληθινὰ προγραφαί!

— Ὁ Κουμουνδούρος διέλυσε ὁλόκληρον Βουλὴν, νὰ μὴ διαλύσῃ καὶ ὁ Τρικούπης τέσσαρας Βουλευτάς;

Μὲ τόσῳ κζλοκαρινὸν καιρὸν, ὑπὸ τὴν μέχρι δυσωδίας θερμὴν ἀναπνοὴν ὑπερδιακοσίων Βουλευτῶν, ὧν ἐκάστου ἡ ἀναπνοὴ ἀντιπροσωπεύει τὰς ἀναπνοὰς χιλιάδων ἐκλογέων, τὸ ἀνκμμα τῶν θερμαστρῶν, διότι ἴσως ὁ προσωρινὸς πρόεδρος τῆς Βουλῆς κρούει ἐκ γήρατος, νομίζομεν ὅτι εἶναι καμμία μηδενιστικὴ ἐπιβουλή ὅπως πάθωσιν ἐξ ἀσφυξίας οἱ πολῦτιμοι ἀντιπρόσωποί μας. Προσθέσατε εἰς τὰς τόσας ἀσφυξίας ζέστης καὶ τὸν καύσωνα τῶν συζητήσεων, τῶν ἀκυρώσεων καὶ τῶν ἐξώσεων, καὶ ἐξηγήσατε, ἂν δύνασθε, τί σημαίνει τὸ ἀνκμμα θερμάστρας ἐν μέσῳ τοιαύτης πυρκαϊᾶς.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Βαλτινοῦ ἦτο ἀτελεύτητος σειρά διαλείψεων, διακοπτομένων ἐνίοτε ὑπὸ μερικῶν λόγων. Ἰδοὺ ἐπάνω κάτω τί μπορούσε νὰ γίνῃ ὅτε ὠμίλει ὁ κ. Βαλτινός:

«Ἐτέρω καθ' ἡμῶν» — ὁ κ. Δημητρακάκης διηγεῖται εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην πῶς διεξήχθησαν αἱ ἐκλογαὶ τοῦ 66, ὁ κ. Ἀμβρόζης διεξέρχεται ὁλόκληρον δικογραφίαν, ὁ Κουμουνδούρος καὶ ὁ Ἀθανασιάδης ὑπογράφουν ἑκατὸν ἔγγραφα, τελειώνει ἡ διήγησις τοῦ Δημητρακάκη, ὁ Δηλιγιάννης μεταβαίνει εἰς τὸ κυλικεῖον, λαμβάνει τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ πιῇ τρεῖς σομαδάς, καὶ ὅταν ἐπιστρέφῃ ὁ κ. Βαλτινός συνεχίζων τὸν λόγον του ῥίπτει ἀπὸ τῶν ῥητορικῶν του χειλέων ὡς πρᾶγμα μασηθὲν καὶ ῥιπτόμενον τὰς λέξεις: — «ἐνστάσις ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν τοῦ Βῆλτου πλέον τῶν τετρακοσίων» — καὶ πᾶναι πάλιν, διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν κ. Βαλαωρίτην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Water Closet, ὅπου ἔχει ἐπικειμένην ἀνάγκην, εἰς τὸν Στεφανίδην ν' ἀκολουθήσῃ εἰς ἄλλα διαμέρισμα τὸν κ. Βαλαωρίτην, εἰς τὸν Τρικούπην νὰ δεχθῇ οὕτω ἀκρόασις ἐπὶ ποδὸς καὶ ὅταν ἔπαυσεν νὰ τὸν λιμάρῃ ὡς ὄγδοος ζητήσας ἀκρόασιν Πετσάλη, ἐξάγεται μὲ τόνον στρατιωτικὸν παρὰ τοῦ ἀγορεύοντος ἡ λέξις — «στρατιωτῶν» ἡ δὲ πλειοψηφία κτλ.»

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται ὅτι ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Βαλτινοῦ παρετάθη ἐπὶ δύο ἡμερονύκτια, ἐνῶ κατέλαβεν εἰς τὰς ἐφημερίδας χώρον δύο μόνον στηλῶν.

Υπελογίσθη ὅτι ἐκάστη τῶν διαλείψεων τοῦ κ. Βαλτινοῦ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ἕνα λόγον Κομμουνδούρου, ἤμισυν λόγον Τρικούπη, ἕν κλάσμα λόγου Δεληγιάννη καὶ ἕν δισεκατομύριον διακοπῶν Δάππα καὶ Στουρνάρα.

Μεταξὺ ἄλλων ὁ κ. Βαλτινὸς ἐδικαιολόγησε τὴν ἐκλογὴν του διὰ τῶν ἐξῆς ὥραίων : Ὁ Βάλτος ἐζηλοτύπει τὴν Βόνιτσαν δίδουσαν συνεχῶς ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν· ὁ Βάλτος ἱκανοποιήθη ἐν ἐμοί, γενομένῳ ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν.

Δηλαδή,

Ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Κίτσαβος, τὰ δυὸ βουτὰ μαλῶνται.

Ὁ περιλάλητος βουλευτὴς Τσουμέρκων λίαν ἐγκρίως, πολὺ πρὶν φθάσουν αἱ ἐκλογαὶ εἰς τὸ Ταῦ, ἠυτομολήσεν εἰς τὰ σκαμνιά τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τώρα δὲν μένει παρὰ ν' αὐτομολήσῃ καὶ ὁ κ. Σιβιτανίδης. Πολὺ φοβούμεθα μὴπως ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν δίδει ψήφους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡλικίαν καὶ ἐγκατάστασιν καὶ ἠθικὸν ποιόν, καὶ ὅτι εἶναι ἄλλη κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ ἐπαναλαμβάνουσα τὰ θαύματα τὰ ὅποια ὁ Χριστὸς ἐν Ἀφθονίᾳ ἔκαμνεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Δύναιται νὰ ὀνομασθῇ ὁμαλή ἡ κατάστασις τοῦ Πανεπιστημίου, θεσμοῦ ἐθνικοῦ ἵσων ἔχοντος σημασίαν πρὸς τὸν στρατὸν, πρὸς τὸ Σύνταγμα, πρὸς τὸ Πολίτευμα ; Καὶ ὁμιλοῦμεν ὅχι ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν ἀτελειῶν καὶ τῶν ὀργανικῶν νοσημάτων, ἀτινα πρὸ πολλοῦ βόσκουσιν ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὴν ἀτελεστάτην καὶ πλημμελῆ μορφήν, ὑφ' ἣν ἀπὸ τινων δεκαετηρίδων ἤδη παρουσιάζεται. Λειτουργεῖ λοιπὸν καὶ ὑπὸ τοιοῦτους ἀκόμα ὅρους ὁμαλῶς ; Πανεπιστήμιον δὲν εἶναι τὸ καλλιτεχνικὸν ἦτα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του, οὔτε αἱ αὐλαί, τὰ προπύλαια, οἱ κήποι καὶ τὰ ἀναδρυτήρια, οὔτε αἱ συλλογαὶ καὶ Βιβλιοθηκαὶ του, ἀλλὰ τὸ Πανεπιστήμιον κυρίως συγκροτοῦσι Καθηγηταὶ καὶ Φοιτηταί. Ἀκριβῶς δὲ ἡ ἀνωμαλία ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῶν σχέσεων αὐτῶν. **Παρανόμως** διορίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Καθηγηταὶ καὶ **παρανόμως** τοὺς διοριζομένους ἀποκρούουσιν οἱ φοιτηταί. Ἡ κυβέρνησις δὲν σέβεται οὔτε τὸ ἐπικρατήσαν ἄγραφον ἔθιμον τῶν Σχολῶν, οὔτε τὸν θεσμὸν τῶν ὑφηγητῶν, δὲν σέβεται αὐτὸ τὸ ἠθικὸν πρόσωπον τοῦ Πανεπιστημίου, κατόπιν δὲ τόσων ἀσεβειῶν, ἄλλοτε παραγκωνίζει τοὺς κεκτημένα ἔχοντας δικαίωματα καὶ διορίζει νεήλυδας εὐνοουμένους· ἄλλοτε φέρει εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ προσώπου τοὺς ἀνηθικωτέρους τῶν χαρακτήρων· ἄλλοτε ξύλα ἀπελέκητα τὰ περιβάλλει μετὰ προσωπεῖον Τακίτου ἢ Μακώλσεϊ· καὶ ἄλλοτε συλλέγουσα τὰ ναυάγια τῆς πολιτικῆς, βεβαρυμένα πληθώραν ἀντιδημοτικότητος, πεφημισμένους στραβοκεφάλους, παρέχει τὴν καθηγητικὴν ἐδραν ὡς νέον εἶδος ρουσφετικοῦ ἐντάλματος.

Πολλαπλασιάσατε τὰ πέντε αὐτὰ παραδείγματα—διότι οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῆς ἀκολασίας ἐν Ἑλλάδι, γενομένης ἀπ᾿ ἀνεκτῆς μικρᾶς τινοῦς ἀρχῆς—καὶ ἰδοὺ τὸ Πανεπιστήμιον μεταβαλλόμενον εἰς Πρυτανεῖον τῶν ἀπομάχων, τῶν ἀχρείων, τῶν ἀμαθῶν. Καὶ τί θὰ ἀντιπροσωπεύῃ ψευδῶς, δολίως τὸ Πρυτανεῖον αὐτό ; Τὴν ἐστίαν τῆς ἐλληνικῆς ἐπιστήμης, ὑφ' ἧς καὶ δι' ἧς μέχρι τοῦδε ἄγωνιζόμενοι καὶ ἄλλοτε προστατευόμενοι διανύομεν τὸν περὶ ἐθνικῆς ὑπαρξέως ἀγῶνα.

Τίς θὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ἀκολασίας αὐτῆς καὶ τίς θὰ περιστείλῃ τὴν ἀπειλητικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν ; Ἡ σύγκλητος ; Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σύγκειται ὑπὸ ἀνθρώπων ἐννοούντων νὰ τρώγωσιν ἡσύχως τὸν ἐπιούσιον καὶ ὑπὸ ἄλλων οὗς αὐτὴ πάλιν ἡ ἀκολασία κατέστησε Συγκλητικούς καὶ κατ' οὐδένα τρόπον ἀνεχομένους νὰ ὀνομασθῶσι μητροκτόνοι. Ἡ Βουλὴ ; Αὐτὴ γνωρίζει ὅτι τὰ ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου πηγάζοντα κυβερνητικὰ ἀγαθὰ μόλις κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν προσμεριδιῶσι τῷ τυχόντι ὑπουργῷ τῆς Παιδείας. Αἱ διαδεχόμεναι ἀλλήλας κυβερνήσεις ; Καὶ τοῦτο ἀπύθανον, διότι αἱ κυβερνήσεις αὐταὶ οὐδέποτε ἐπέδρασαν μεταρρυθμιστικῶς, ἀλλὰ πάντοτε προσωπικῶς.

Δὲν βλέπομεν ἄλλην δύναμιν ἀντιδραστικὴν εἰμὴ τὴν ἀγαθὴν μερίδα τῶν φοιτητῶν, ἀποπειρωμένων τὴν διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἀποδοκιμασίας ἔξωσιν τῶν ἐπιδρωμένων ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ περιβάλλου. Εἶναι τακτική, εἶναι ὁμαλὴ ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆς τῶν φοιτητῶν ; Ἀπ' ἐναντίας εἶναι ἀνομος καὶ ἀνώμαλος, ἀλλ' εἶναι ἡ μόνη ἠθικὴ δύναμις ἥτις ἐμφανίζεται ἀντιμέτωπος τῆς κυβερνήσεως, ἥτις περὶ τὰ σκύβαλά της εἰς τὰς διαφόρους Σχολὰς, ὡς εἰς δημόσια σκουπιδιάρια. Οὔτε ἡ δημοσία τάξις, οὔτε ἡ τοῦ Πανεπιστημίου κοσμιότης συνάδουσι πρὸς αὐτὰς τὰς θορυβώδεις διαδηλώσεις καὶ ἀποδοκιμασίας τῶν φοιτητῶν· ἀλλ' ὅταν ὅλα τὰ νόμιμα ἀπέναντι αὐτῶν παραβιάζωνται, ὅταν ἡ κακοήθης πολιτικὴ ἐλαύνῃ κατακτητικὴ ἐντὸς τοῦ ἰδιαίτερου αὐτῶν κράτους, ὁ πληθυσμὸς τοῦ κράτους αὐτοῦ ὅστις εἶναι οἱ φοιτηταί ἔχει δικαίωμα, ἔχει καθήκον νὰ ἐπαναστατῇ, νὰ ὀπλιζέται, νὰ θορυβῶι, νὰ ἐξασκῇ βίον ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν κατὰκτησιν. Τὸ Πανεπιστήμιον δὲν εἶναι Κράτος ἐν Κράτει. Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι πάλιν ὑπουργεῖον εἰς ὃ δύναται ὁ ὑπουργὸς νὰ παύῃ καὶ νὰ διορίσῃ τοὺς ὑπαλλήλους του. Τὸ Πανεπιστήμιον εἶναι θεσμὸς ἔχων τὴν περιουσίαν του, τὴν βουλὴν του, τὴν κυβερνήσιν του, τὸν βασιλέα του καὶ τοὺς πολίτας του. Ὁ θεσμὸς αὐτὸς κατὰ τοσοῦτο δὲν εἶναι ὀλοσχερῶς ἀνεξάρτητος, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνεξαρτησία αὐτὴ δὲν ἀποβαίνει ἐπικίνδυνος εἰς τὴν ἐνότητά καὶ ἀκεραιότητα τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ τὸ Κράτος δὲν ἐξασκεῖ ἢ εἰδός τι μόνον ἐπικυριαρχίας καὶ μηδὲν πλέον. Καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ Πανεπιστήμια πανταχοῦ· ἔχουσι τὴν ἱστορίαν των· καὶ ἡ ἱστορία των κατὰ μέγα μέρος εἶναι ἱστορία τῆς ἐπιδράσεως αὐτῶν ἐπὶ τῆς καθόλου εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας· πολλαὶ ἐπαναστάσεις ἐν Γερμανίᾳ, καταλύσασαι πολιτεύματα, ἀνεγείρασαι νέους θεσμούς, ὀφείλονται εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν Πανεπιστημίων· ἀφοῦ οἱ φοιτηταί τῶν Γερμανικῶν Πανεπιστημίων δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀστυνομικὴν δικαιοδοσίαν τῆς πόλεως, ἀλλ' εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἀστυνομίαν. Οἱ σύλλογοι οὗς συγκροτοῦν οἱ φοιτηταί εἶνε δυνάμεις κοινωνικαί, ὧν ἀπαύγασμα εἶναι ὑπὸ τινι ἐποψίᾳ αὐτὸς ὁ Βίσμαρκ. Ἡθέλησεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας